

[Jørgen Jensen]

en mere social politik, en økonomisk politik, som havde bremset de værste uhyrligheder.

Den anden begrundelse har været den truende storkonflikt. Men det er ikke storkonflikten, der truer demokratiet og folkestyret. Det er heller ikke storkonflikten, der truer landets økonomi. Det er den politik, regeringen fører; det er den, der er en trussel. Den varslede storkonflikt er et resultat af SV-regeringens gentagne forsikringer over for arbejdsgiverne om, at man ville hjælpe dem, at man, hvis det var nødvendigt at gribe ind, ville gennemføre indgrebet således, at det opfyldte arbejdsgivernes ønske om en enhedsløsning. Det var det, der førte arbejdsgiverne derhen, hvor de ønskede et indgreb.

Det afgørende for fagbevægelsen ved denne overenskomstsituation var jo ikke en kamp for at forlænge de bestående overenskomster uændret. Det var regeringen og socialdemokratiet, der gennem talen om nulløsning, dommedagstale om den økonomiske situation, en støtte til de borgerlige partier og Arbejdsgiverforeningens problemstilling, der gjorde, at det blev fremstillet, som om en nulløsning var en sejr.

Man provokerede et forhandlingssammenbrud på LO-området ved gentagne indblandinger. For selv om statsministeren var tavs og sagde, at det var statsmandskløgt ikke at udtale sig, var der jo andre ministre, der gang på gang sagde, at det var nødvendigt med en nulløsning, der understregede, at hvis arbejderne fik mere, ville det blive inddraget gennem momsforhøjelse og nye afgifter. Man var altså ikke neutral.

For de offentligt ansatte er det helt klart at man ikke nøjedes med at provokere, man direkte dikterede et sammenbrud. Ja, vi havde et møde med finansministeren i et af udvalgene, hvor der blev lagt op til, at man ville gennemføre fortsatte forhandlinger, og samtidig sad finansministeren i det udvalg i regeringen og planlagde det indgreb, som nu er blevet en kendsgerning.

Situationen for lønarbejderne ved overenskomstsituationens start var de erfaringer, vi havde fra den forløbne overenskomstperiode, hvor politiske indgreb og en knaldhård arbejdsgiverpolitik havde ført til faldende real-løn og stigende arbejdsløshed. Det var det, man kunne notere sig. Arbejdsgiverforeningen var alene gennem indgrebet i dyrtidsreguleringen blevet sparet for udbetaling af

mere end 2 mia kr. i 1978. Lønarbejderne var blevet snydt for et lignende beløb, og jeg har tidligere sagt, hvad det, at man greb ind i dyrtidsreguleringen, egentlig betød, nemlig at lønarbejderne mistede de 2 mia kr. om året i den nuværende situation. Men det var også, at de blev påtvunget en opsparing til indbetaling til ATP.

Ved overenskomstsituationens start kunne man notere en faldende realløn. Vi kunne også notere, at arbejdsløsheden var steget. Vi kunne notere, som jeg allerede har sagt, en produktivitetstigning. Og derfor var kravet om kortere arbejdstid både naturligt, rigtigt og rimeligt både på baggrund af arbejdsløsheden, produktivitetstigningen og de store tilskud til arbejdsgiverne.

Jeg vil også understrege, at sammenholdt med pris- og lønudviklingen og det reallønsfald, som var konstateret, var kravet om 40 kr. i timen som mindstebetaling et meget rimeligt krav. Fuld dækning for prisstigninger, udbetaling af de tvangsopsparede penge i ATP var over for de kæmpegevinster, der har været til industrien, også både rimelig og naturlig. Det var også en nødvendig forudsætning for at øge forbruget og dermed sikre en større beskæftigelse og for at rette op på de skævheder, som var opstået ikke alene blandt de offentligt ansatte, men også på normal-lønsområdet inden for LO, hvor der jo er de dårligst stillede, som også har haft det største tilbageslag.

Det er også en kendsgerning, at de krav, der var formuleret ved denne overenskomstsituations begyndelse, var rejst i enighed og blev forhandlet af den samlede fagbevægelse. Selv når dagspressen har kunnet notere, at forhandlingerne omkring dette forlig har født en ny arbejderleder af format, fordi det lykkedes arbejdsministeren at få LO-ledelsen til at kapitulere, må jeg sige, at prisen for dette er høj for arbejderklassen. Det betyder øget arbejdsløshed, det betyder faldende realløn, og så kan man jo i socialdemokratiet glæde sig over, at dansk fagbevægelse i hvert fald inden for LO-området fremstår med ledere, der har prostitueret sig selv og opgivet frie forhandlinger for fagbevægelsen, opgivet retten til at rejse krav, forhandle dem frit og om fornødent aktionere for dem. Vi har brug for en fagbevægelse i Danmark i den økonomiske og demokratiske kamp, som må finde sted for at ændre dette samfund. Vi har ikke